

Hồi 8

Thất Thủ Bị Giam Cầm

Thích Đại Thành bị phong bế á huyết nên không còn kêu la được thành tiếng nữa, để cho hai lão già hầu cận lôi ra ngoài xa ba trượng.

Đinh Tiểu Nam thấy vậy không khỏi lạnh người, song chỉ lặng thình đứng nhìn chứ không ra tay can thiệp.

Hai lão già hầu cận sau khi lôi Thích Đại Thành ra ngoài xa ba trượng, lập tức lật ngửa y ra đất, trong số một người rút ra một ngọn trủy thủ.

Hai mươi mấy gã đại hán khinh trang bỗng quỳ mọp xuống đất, đồng thanh kêu lên:

- Cầu xin trại chủ khai ân!

Từ Thủ Nhất quét mắt một lượt:

- Các người cầu xin cho hấn ư?

Một đại hán trong số đó cất tiếng:

- Thích tổng quản tuy hôm nay thất thủ, song bình nhật hết sức tận tụy, xin trại chủ hãy niệm tình mà tha thứ cho Thích Tổng quản một phen.

Từ Thủ Nhất cười nhạt:

- Bốn trại chủ sở dĩ có thể hùng bá Thái Sơn chính là nhờ vào sự tôn trọng chứ tín, trại qui nghiêm khắc, bất luận Thích Đại Thành xưa nay có công lao gì đi nữa, nhưng đã bội tín nuốt lời là vi phạm trại qui, không thể nào tha thứ được.

Đoạn nghiêm mặt đánh giọng nói tiếp:

- Nếu còn ai cầu xin cho hấn, nhất luật xử lột da.

Đại hán lên tiếng lập tức tái mặt quỳ trở xuống đất. Hai mươi mấy đại hán khác thấy đều kinh hoàng thất sắc, không một ai dám lên tiếng nữa.

Từ Thủ nhất khoát tay:

- Hành hình!

Hai lão già đồng thanh đáp, ngọn trủy thủ trong tay lập tức rạch xuống.

Vì Thích Đại Thành đã bị điểm á huyết nên không nghe tiếng la hét, nhưng cảnh lột da thảm khốc cũng đủ khiến người rùng mình sở gáy, những thấy máu tươi đầm đìa, tiếng dao sột soạt ghê rợn, phải mất thời gian nửa tuần trà cuộc hành hình mới xong.

Hai lão già hầu cận tay bê vết máu, quay lại đến trước mặt Từ Thủ Nhất đồng thanh nói:

- Hành hình đã xong!

Từ Thủ Nhất gật đầu:

- Các người tạm lui ra!

- Vâng!

Hai lão già hầu cận lui ra sau lưng Từ Thủ Nhất. Hai mươi mấy gã đại hán khinh trang cũng lần lượt đứng dậy, lẳng lẳng chia ra đứng sau lưng Từ Thủ Nhất.

Từ Thủ Nhất đứng đĩnh đi đến trước mặt Liễu Bà Tử ba người, nói:

- Các vị đã thấy cả rồi chứ?

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy:

- Chúng tôi đâu có đui mù, tất nhiên là thấy rồi.

Từ Thủ Nhất thoáng ngạc nhiên:

- Các vị thấy lão phu xử lý thế nào?

Liễu Tâm Mỹ lạnh lùng:

- Hết sức hợp lý!

Từ Thủ Nhất nhếch môi cười:

- Bốn trại chủ xử sự chẳng những hợp lý mà còn rất triệt để.

Liễu Tâm Mỹ gần giọng:

- Lão nói vậy nghĩa là sao?

Từ Thủ Nhất cười bí hiểm:

- Để giữ uy danh của bốn trại, bốn trại chủ xưa nay không từ mọi thủ đoạn... Tốt hơn ba người hãy tự liễu đoạn.

Liễu Tâm Mỹ giận quá hóa cười:

- Vì sao chứ?

Từ Thủ Nhất nghiêm giọng:

- Vì các người đã chứng kiến nhược điểm và điều xấu xa của bốn trại, nếu để các người sống sót ắt sẽ loan truyền ra khắp giang hồ, nên bốn trại chủ phải trừ khử các người đi thì mới được yên tâm.

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy:

- Lão tự lượng thì có đủ khả năng chăng?

Từ Thủ Nhất vụt tuốt kiếm ra:

- Bốn trại chủ không hề nói khoác, nếu như khử được các người thì có thể giữ gìn uy danh của bốn trại, còn như ngược lại thì đó là bốn trại đã đến hồi tận diệt, bốn trại chủ không hề hối hận.

Liễu Tâm Mỹ cười khẩy:

- Vậy thì hay lắm, hãy động thủ đi!

Thanh kiếm của Từ Thủ Nhất dài hơn bốn thước, khẽ rung lên, phát ra tiếng vang tựa như rỗng găm, đoạn lão ta nói:

- Ba người ai muốn ra tay trước?

Liễu Tâm Mỹ vừa định tiến tới, Liễu Bà Tử đã cản lại nói:

- Tiểu thư, trước khi lão thân chưa chết, chưa đến lượt tiểu thư đâu...

Long đầu quái trượng vung lên, cản trước mặt Liễu Tâm Mỹ, quay sang Từ Thủ Nhất nói:

- Ra chiêu đi!

Từ Thủ Nhất cười nhạt, trường kiếm vung lên bổ chéo một thế. Liễu Bà Tử đưa quái trượng lên đón, "choảng" một tiếng vang dội. Đôi bên dường như ngang sức nhau, thấy đều khẽ rung lên một cái, đoạn thu khí giới về.

Đinh Tiểu Nam thoáng giật mình, nhận thấy võ công của Từ Thủ Nhất cao hơn Thích Đại Thành rất nhiều, bất giác thầm lo cho Liễu Bà Tử.

Những nghe Từ Thủ Nhất cười hô hô:

- Võ công của phương giá quả không phải là kém, hôm nay chết đi thật là uổng.

Đoạn vung trường kiếm tiếp tục tấn công Liễu Bà Tử biết đã gặp phải kinh địch, bèn chẳng dám chậm trễ, quả trượng vung lên tạo thành một vòng sáng đen nghênh đón trường kiếm của Từ Thủ Nhất.

Những nghe tiếng loảng choảng liên hồi, chỉ trong một chiêu mà khí giới của đôi bên va chạm nhau hơn hai mươi lần.

Chiều này đôi bên vẫn ngang sức nhau, bất phân thắng bại.

Lòng tin Liễu Bà Tử càng tăng thêm, thu quả trượng về quát:

- Xem chừng Từ Gia Trại hôm nay đành phải giải thể thôi.

Từ Thủ Nhất lại cười ung dung:

- Chưa chắc, chiều tới e rằng mụ phải nạp mạng đấy... Tuy nhiên bốn trại chủ chột sinh lòng tiếc tài, hạng cao thủ như mụ mà phơi xác ở đây thì thật là đáng tiếc, để bốn trại chủ sinh cầm các người trước...

Liễu Bà Tử tức giận:

- Đừng nói khoác, hãy mau xuất chiêu.

Từ Thủ Nhất lại vung kiếm lên, phóng ra một chiêu trông rất tầm thường chẳng có chút uy thế. Liễu Bà Tử qua hai chiêu vừa rồi đã thăm dò được hư thật, nên chiêu thứ ba có phần ung dung hơn, bà quét ngang quả trượng nghênh tiếp trường kiếm của đôi phương.

Nhưng quả trượng của Liễu Bà Tử vừa chạm vào mũi kiếm thì bỗng ngửa người ngã lảo ra đất.

Liễu Tâm Mỹ giật mình kinh hãi, buông tiếng hét lớn vội vã phóng ra cứu. Song Đinh Tiểu Nam đã tranh trước một bước đến trước mặt nàng, gượng cười nói:

- Hãy để cho Đinh mỗ lĩnh giáo lão vài chiêu trước đã.

Liễu Tâm Mỹ sững sốt:

- Công tử... cũng biết võ công ư?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười:

- Có lẽ tạm đối phó được!

Từ Thủ Nhất phá lên cười:

- Thì ra lúc nãy các người đã nói dối, thật ra các người chẳng hề quen biết nhau.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy:

- Khỏi nói nhiều, chỉ cần lão thắng được Đinh mỗ thì mọi sự đều có thể được giải quyết được cả.

Từ Thủ Nhất gật đầu:

- Cũng đúng... Người sử dụng khí giới gì?

Đinh Tiểu Nam thần nhiên:

- Tại hạ chẳng dùng khí giới nào cả, chỉ bằng đôi tay này thôi.

Từ Thủ Nhất cả cười:

- Người nói khoác vừa vừa thôi chứ, với từng tuổi như người tự cách nào mà dùng đôi tay xương thịt đối chọi với bảo kiếm của lão phu, hẳn là chán sống rồi phải không?

Đinh Tiểu Nam cười giòn:

- Nếu không địch lại, đó là tại hạ cam nguyện, đâu có can gì đến lão?

Từ Thủ Nhất cả cười:

- Giỏi có gan lắm! Bốn trại chủ cũng chẳng đành lòng giết chết người, xuất chiêu đi!

Đinh Tiểu Nam đồng dục nói:

- Tại hạ cảm thấy thích thú về thanh trường kiếm đặc chế của lão, lão hãy ra tay trước đi.

Từ Thủ Nhất thoáng ngần người:

- Cũng được, để cho người biết cái danh hiệu Nhất Kiếm Chấn Tam Sơn của bốn trại chủ nhờ đâu mà có!

Đoạn nhanh như chớp vung ra một kiếm uy mãnh khôn tả kèm theo tiếng rít rợn người. Đinh Tiểu Nam chẳng chút nao núng, chờ cho trường kiếm đến gần, đột nhiên ngũ chỉ vươn ra chộp vào lưỡi kiếm.

Từ Thủ Nhất không biết chưởng lực của chàng lợi hại, cứ để nguyên cho năm ngón tay của Đinh Tiểu Nam chộp vào lưỡi kiếm.

Chưởng kiếm chạm nhau chẳng phát ra tiếng vang nào cả, nhưng khi Từ Thủ Nhất thu kiếm về thì bỗng cảm thấy có điều khác lạ, thì ra thanh trường kiếm trong tay lão đã nhẹ hẳn đi.

Từ Thủ Nhất chưa kịp hiểu ra việc gì, bỗng thấy cả lưỡi kiếm rời khỏi chuôi rơi xuống đất và chẳng phát ra tiếng động gì cả, mà rã ra thành bột theo gió bay mất dạng.

Từ Thủ Nhất tái mặt sừng sốt:

- Người đã sử dụng tà công gì thế?

Đồng thời vung tay ném bỏ chuôi kiếm còn lại trong tay.

Đinh Tiểu Nam nhướn miệng cười:

- Hủy được bảo kiếm của lão, chẳng lẽ phải là tà công mới được hay sao?

Liễu Tâm Mỹ vô cùng kinh ngạc, mừng rỡ buột miệng reo lên:

- Đinh công tử, thì ra...

Chưa kịp nói dứt, đã nghe Từ Thủ Nhất gầm lên:

- Nhãi con, bốn trại chủ hôm nay kể như đã gặp phải địch thủ, nào nào, hãy tiếp thêm bốn trại chủ một chiêu nữa.

Đinh Tiểu Nam cười mỉa mai:

- Có lẽ lão nên tìm lấy một thanh kiếm khác.

Từ Thủ Nhất tức tối:

- Trường kiếm của bốn trại chủ đã bị hủy, chẳng cần dùng nữa...

Đoạn với anh mắt sắc lạnh nhìn vào mặt Đinh Tiểu Nam nói tiếp:

- Bốn trại chủ cũng biết dùng hai bàn tay không để mà tiếp người.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy:

- Lão đã chứng kiến thân công của Đinh mỗ rồi, chẳng lẽ không sợ bị đánh nát vụn như thanh kiếm khi này ư?

Từ Thủ Nhất cười giòn:

- Hôm nay trong thành Thái An, bốn trại chủ đã sớm nghe nói rồi, Cửu Đầu Mãnh Hồ Thường Thiết Lăng bị chết mất xác, có lẽ đó là kiệt tác của người.

- Không sai, y chính là chết trong tay Đinh mỗ, nếu lão biết thức thời tốt hơn hãy...

Từ Thủ Nhất ngắt lời:

- Khỏi nói nhiều, hãy ra tay mau đi!

Đoạn nở nụ cười bí hiểm và nói tiếp:

- Thường Thiết Lăng đầu thế sánh với bốn trại chủ, chiều này có lẽ đến lượt ngươi phải ngã xuống.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy:

- Vậy thì cứ thử xem!

Vung tay lên, những thấy như chuông tâm lóe lên ánh sáng màu vàng kim. Từ Thủ Nhất thần nhiên cười:

- Kim Sa Tuyệt Mệnh Chương!

Đinh Tiểu Nam cười vang:

- Lão biết thì hay lắm... Hay tiếp chiêu!

Vút một tiếng phóng chuông ra. Từ Thủ Nhất ung dung mỉm cười, xuất chuông nghênh đón. Song không hề có tiếng vang do chuông lực va chạm nhau, cũng chẳng thấy Từ Thủ Nhất bị biến thành tro bụi, chỉ thấy Đinh Tiểu Nam lão đảo rồi ngã quy xuống đất.

Cũng giống như Liễu Bà Tử, mắt nhắm nghiền hôn mê bất tỉnh.

Từ Thủ Nhất đứng đỉnh bước đến trước mặt Liễu Tâm Mỹ cười nói:

- Giờ chỉ còn lại mỗi mình nàng nữa thôi.

Liễu Tâm Mỹ hai mắt trợn trừng, nghiền răng nói dần từng tiếng:

Lão tặc đã sử dụng yêu pháp gì đó?

Từ Thủ Nhất thần nhiên nói:

- Bốn trại chủ chẳng biết yêu pháp gì cả, chỉ thủ thắng bằng chân tài thực học thôi. Nàng khôn hồn hãy thúc thủ chịu trói thì hơn!

Liễu Tâm Mỹ nghiền răng:

- Bốn cô nương liều mạng với ngươi!

Chưa nói dứt đã tung người nhanh như chớp phóng ra song chuông đánh vào ngực Từ Thủ Nhất.

Song Từ Thủ Nhất chẳng thềm né tránh, để mặc cho chuông lực của Liễu Tâm Mỹ đánh tới.

Nhưng khi chuông lực của nàng sắp chạm vào ngực của Từ Thủ Nhất, chợt cảm thấy rung mình, công lực tức khắc biến mất, tứ chi mềm nhũn, đầu óc choáng váng, hôn mê bất tỉnh hết như Đinh Tiểu Nam.

Từ Thủ Nhất khoái trá cười vang, đoạn quét mắt nhìn ba người nằm dưới đất trầm giọng nói:

- Khiêng họ về trại!

Hai lão già hầu cận đồng thanh vâng dạ, lập tức chỉ huy hai mươi mấy hán tử khinh trang xúm nhau khiêng ba người lên, dẫn trước đi sâu vào trong núi.

- o O o -